

[Alfred Jensen.]

sætter ind nu og træffer foranstaltninger, der sikrer øget beskæftigelse.

Det er derfor, jeg på mit partis vegne stiller disse to forslag, hvoraf det første drejer sig om ekstra tilskud til boligbyggeriet og det andet om en ændring i afgiftslovene. Vore forslag tager sigte på at billiggøre boligerne, tobakken og papiret for derigennem at nå frem til øget beskæftigelse og øget omsætning. Det vil jo ikke alene betyde en lettelse for borgerne i almindelighed, men det vil også betyde øget beskæftigelse. Vi erkender, at der naturligvis kan sættes ind på andre områder og med andre foranstaltninger end de her foreslåede, og at foranstaltninger herudover er nødvendige, men vi har indskrænket os til at stille disse to forslag, fordi det er områder, hvor stigningen i arbejdsløsheden har været stor og umiskendelig, og områder, hvor staten lettest kan sætte ind, og hvor der tidligere har været sat ind på samme måde, som det her foreslås. Det er klart, at lempelser af den art ikke alene vil betyde øget salg, hvilket vil stimulere produktionen og hjælpe handelen og alle, der er afhængige af disse industrier, men også vil betyde en forøgelse af købekraften indenfor befolkningen i al almindelighed og dermed også vil tjene til at forøge efterspørgslen og beskæftigelsen på andre områder; og man bør i hvert fald have for øje, at netop byggeriet kan betegnes som en nøgleindustri, der, når det svulmer op, vil betyde, at der kommer mere gang også i andre grene af industrien.

Det er derfor, vi har stillet disse to forslag. Jeg vil gerne tilføje, at vi ikke dermed har fremsat forslag om alt hvad vi mener der kan være påkrævet. Vi forbeholder os at arbejde videre med sagen og agter at møde med supplerende forslag på det tidspunkt og i det omfang, vi finder det nødvendigt. Om forslagene enkeltheder vil jeg gerne sige et par ord, for det første om forslaget om ekstra tilskud til boligbyggeriet.

Jeg har allerede nævnt, at den store stigning i byggeomkostningerne er årsagen til, at der er anmeldt færre boliger end beregnet. Det skyldes simpelthen, at omkostningerne er steget så kolossalt. Fra 1949 til februar 1950 var byggeomkostningerne nogenlunde konstante, idet indekstallet var 207, men fra februar 1950 og til december 1951 er der en stigning i byggeomkostningerne, der kommer til udtryk i indekstallet. Der er en stigning på 80 points, altså op imod 40 pct. Årsagerne til denne stigning kan selvfølgelig søges på forskellige områder: det er finansieringen, det er byggeperiodens længde, det

er materialeprisernes stigning, avancernes stigning og lønningernes stigning. Jeg tror, man vil være enig med mig i, at det vil være lettest, når man vil sætte ind for at afbøde disse prisstigninger, at vælge finansieringen. Det er sket før, og det kan lade sig gøre på forskellig måde. Man kan naturligvis yde større statslån, end man gør i øjeblikket. Man kan nedbringe ydelserne for statslånene, men man kan også gå den vej, som man tidligere har gjort, at yde direkte tilskud for at nedbringe den sum, som bygherrer og dermed også lejerne skal udrede, og vi har valgt den sidste udvej. Vi har ikke valgt den vej, man gik efter første verdenskrig, at give et procentvis tilskud af byggeomkostningerne. Når vi ikke har valgt den vej, er det, fordi det kan animere folk til at skrue byggeomkostningerne i vejret og dernæst kan forlede svage sjæle til at tilvende sig penge, som ikke er tiltænkt dem i henhold til loven. Derfor foreslår vi, at man yder et kontant tilskud til hver lejlighed, der opføres med lån efter boligstøtteloven. Der er herigennem skabt garanti for, at lejlighederne får et vist udstyr, og så har bygherren mulighed for at bygge så billigt, som han overhovedet kan. De 6 000 kr. får han, blot han opfylder de betingelser, som er foreskrevet i boligstøtteloven.

Vi har altså sat beløbet til 6 000 kr., og vi er kommet frem til det beløb ved at se på den stigning, der har fundet sted i byggeomkostningerne fra udgangen af 1950 og til udgangen af 1951. Den viser sig nemlig at være ca. 6 000 kr., idet omkostningerne pr. bebygget m² er steget fra 405 kr. til 495 kr.

Jeg vil i den forbindelse gerne oplyse, at den svenske rigsdag umiddelbart før jul vedtog at give et rente- og afdragsfrit statslån på 5 000 kr. pr. lejlighed af den type, jeg her omtaler, til modvirkning af de prisstigninger, der har fundet sted. Det forekommer mig, at det er rimeligt, at man i Danmark følger det svenske eksempel. Det er jo ved at vinde hævd her i Danmark, at hvad der sker i de andre skandinaviske lande, skal man efterfølge, såvidt som det er muligt. Her forekommer der mig at være et område, hvor der er særlig grund til at tage det svenske eksempel op til efterfølgelse.

Det næste lovforslag drejer sig om ændringer i lov nr. 436 af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgifterne og toldloven. Her foreslår vi, at skalaerne for afgifterne, der findes i §§ 1 og 4, bringes ned på den højde, de havde i henhold til loven af 1949—50. Det vil sige, at man skærer den sidste stigning af afgifterne bort. I praksis